

ka. Dijete je izašlo. Snjeguljica je uključila televizor. U vijestima je njen muž stajao ispred spaljenih koliba, s grozom je pokazivao na nagorjele pijuke i govorio: *I ovakvim oružjem su ovi, nemam druge riječi za njih, ovi neljudi udarali na naše hrabre vojnike!* Snjeguljica je uključila drugi program. Buljila je u nekog zabavnog pjevača. Zaboravila je poklon, koji je nekoć htjela nekome pokloniti. Ni njoj nitko nije ništa poklanjao.

Kada se kasno u noći njen muž vratio, već je ležala u krevetu. Malo je slavio pobjedu sa svojim funkcionarima. Znaš, rekao je smijuljeći se kada je legao pored Snjeguljice, tamo iza se-

dam brda zapravo su samo šume i klisure i jezera i rijeke. Ugljen leži na površini. Eksploatacija ne košta ni pet para. Princ se morao uspraviti u krevetu jer je dobio napadaj kašlja. Snjeguljica ga je širom pogledala. Da ali, rekla je onda tiho, na televiziji si rekao da tamo žive zli ljudi. Princ je sada opet došao do daha i uzeo tabletu s malo vode. Progutao je. Pogladio je Snjeguljicu po kosi. Da, da, rekao je. Oboje su se nasmiješili. Princ je ugasio svjetlo i privinuo se uz svoju ženu koja je još uvijek imala kosu poput ebanovine, usne crvene kao krv i put bijelu poput snijega.

s njemačkog: **Dražen KARAMAN**

dvoboj

damir miloš

DAMIR MILOŠ asistent na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (fonetika), do sada objavio roman *Pogled grad QUORUM II kolo, drame* »Zarobljenici slobode« časopis QUORUM, »Otkidanje kri-la« časopis QUORUM, »Suncokreti« DOMETI, slikovnicu *Snježni kralj NAPRIJED*.

Deset minuta prije polaska vlaka, s kartom koju sam kupila od predivne blagajnice, upitah je voli li ljubičice, kamelije.

Ne!

— Dalje!?

Da podigne prtljag molila sam s kapom nosača. Gledao je gore. Vrijeme je bilo, i to oblačno. Nosač je izgledao kako sam ih i zamišljala, mlad, snažan, brz, jebač. Upita kuda. Rekla sam grad, on kolosjek, peron, šuteći, samo korakom. Čekali smo deset minuta. Oblaci nikako da se razidu. Šuti ne pogledavši me. Vlak kasni dvadeset. Približih se udisati njegov znoj. Prošlo je i tih deset. Muškarčina, pomislih, prije nego platim. Vlak.

— Nosač!

Okrenuo se profesionalno, sve dok mu nisam pritrčala, zagrlivši poljubila. Zvižduk. Ostao je, mašući mu, neuobičajen.

Visina kuća govorila je da napuštamo grad. Sve udaljenije kuće govorile su da napuštamo grad. Osoblje vlaka govorilo je da napuštamo grad.

Ljudi u kupeu izgledali su pristojno. Muškarci ispunjeni među nogama. Poslovni vlak. Početak razgovora opisivao je kroz prozor videno prelazeći u dosadne, s lijeva na desno, svakom putniku intimne doživljaje svijeta oko nas, vas, sebe... mi... ja... Sve dok se jednom od njih, zbog naglijeg kočenja, ne sruči crna, uvijek tajanstvena aktovka. Tresnuvši na koljeno u sredini putnika, otvori se istresajući unutrašnjost. Prljave čarape, nagrižen sendvič, prazna zubna pasta, neotvorene ženske čarape, loptica i reket za stolni tenis, gumice... Putnici kupea, jer svi su imali iste aktovke, pogledali su gore... odahnuvši. Nije bila njihova. Čovjek do prozora, meni nasuprot, kao da je htio reći da nije ni njegova... Ali, ne reče ništa. Posramljen, bez icipje pomoći, pokupi sve. Kilometrima vladala je neugodna tišina, sve dok krivac nije pokušao, pitajući za novine. Dobio ih je bez riječi, bez pogleda, majmune jedan! Onaj do vratiju, ne želeći da mislimo isto o njemu, spusti aktovku na koljena i otvori je. Samo za trenutak, ali ipak, imalo se što vidjeti i udahnuti. Mirišljivi su i bijeli leptirići njegovih gaćica ispunili kupe oglašavajući se kao ptičice, barokne, dobroćudne, ispeglane. Pronalazeći slične razloge, nisam li zaboravio, sad sam se sjetio, koliko je, sto su učinili i drugi. Cvijeće, sapunčići, svileni oblačići... svi, osim jednog! Gledajući kroz prozor s nestrpljenjem smo očekivali kad će i on otvoriti torbu. Osam, šest, četiri, dva, četiri, šest, osam, šest, četiri, dva, brojio je u sebi do mene putnik žmirajući očima svakoj osmici, ustima označavajući svaku... Kad, uz zgražanje ostalih, to nismo očekivali, onaj s prljavim čarapama u torbi upita:

— A vi?! Sto vi imate u torbi? Zašto nam ne pokažete?! — prstom.

Ni riječi. Uzbudeni, neki i ljuti, promatrali smo šume, jezero, brda, mašuće ljude, pogreb, pšenicu, silovanje, poljoprivrednike, litice... Crni gavran letio je uz vlak kad je ustao putnik čija nam sadržina torbe još nije bila poznata. Ispricao se, mora obaviti nuždu. Iznenadeni, jer to je bila njegova prva rečenica, ni dobar dan nam nije zaželio, ljubazno se nasmijao kao odgovor.

Njegov je odlazak zgrabio sramotnog. Uostao je, nogama na sjeđište tajanstvenog, otvorio njegovu torbu i... prestravljen?! Ukočen?! Nekako je ipak sišao, širom otvorenih očiju tresao se, buljeći kroz prozor... Priroda. O njemu i o sadržini torbe pomislili smo — vrlo neobično!

Tišina, mrak, tunel, dosjeti se netko. Kad je svjetlost dana označila kraj tunela tajanstveni je sjedio na svom mjestu. Da li u pičku materinu!?

Svaka dva-tri kilometra netko bi nešto rekao, ali bilo je jasno da situacija nije ni malo ugodna. Pokušavali su: da li se vi zovete, kamo ide ovaj vlak, a jučer, lijepo bi bilo da nije buduće, da li vi stanujete...

— U redu! — obrati nam se tajanstveni. — Dajem deset tisuća onome koji pogodi što imam u torbi!

Okrenemo se prema zagledanom kroz prozor... On kao da nije čuo?! Bulji i trese se. Ništa?! Naginje se lijevo, pada desno... Kad su ga podigli tajanstveni odredi i red kojim možemo pogadati. Od vratiju prema prozoru i natrag. Shvatili smo to kao igru, zato smo i pristali. Tome je doprinijelo i zahtjev, pravilo, da svatko mora opisati svoje zanimanje, koliko ima godina, dvije želje, a vlasnik tajanstvene

torbe neće reći da li je itko pogodio sve dok svoje mišljenje ne kažu svi. Ha, ha, ispunilo je kupe.

— Koliko puta možemo pogadati? — čovjek je pitao koliko puta možemo pogadati.

— Dva puta. — Dva puta bio je odgovor na njegovo pitanje.

Prvi se predstavio kao direktor:

— Novac ili revolver. — Novac ili revolver ciljao je direktor.

Drugi, referent, nakon kraće šutnje:

— Odsječna šaka... ili perika! — odsječna šaka ili perika mislio je referent.

Treći je doktor. Misli isto što i prvi pa sada nema smisla da ponavlja. Jedino ako direktor pristaje da novac dijele pola-pola? Direktor zatvorenih očiju, odmahuje glavom. Nagovarali ga da ipak pokuša nešto drugo.

— Ljekovito bilje ili sjekira! — rekao je nevoljko ljekovito bilje ili sjekira znajući da to nije unutra.

Kad je red došao na mene, jer onaj do prozora nije bio u stanju ni riječ izgovoriti:

— Govno ili voda — iz nagnutog položaja prema meni vrate se ledima uz naslonjače.

Neznamac mi se nekako simpatično nasmije, ali samo usput, obračunajući se onom do prozora:

— Možda vi znate? — da li ja znam trebao je razumjeti onaj do prozora.

Na to pitanje izbezumljeni se pretvorio u zvijer, otvorivši prozor... jedva smo ga zadržali! Sakom po jajima. Zgrčenog, posjeli ga u sredinu, nasuprot tajanstvenog, čvrsto držeći rukama za ruke. Pričali mu da to nije ništa, samo igra, igra, ping-pong, hajde, neka izvadi svoj reketić... Tresući se, i očima, udahnuvši, konačno je progovorio:

— Hotel, prekrasan, kao Nova Godina... samo djeca nedostaju, uče kući dva više dva... Pijanac neki, blizu četrdesete, pritisnuvši dugme dizala, stropošta se u kut čekajući neki kat. Osmi! Osmi... Puzeći iz, više kličući po, skliskom vlastite sline, dohvati se za, vrata sobe, i, otvorivši ih pred zabezекnutim gostima baci se kroz, njihova prozora.

Gledali smo u njega, sebe, začuđeni... možda se neki njegov bliski prijatelj, ili čak otac, tako ubio... jadni alkoholičar. No, kad je nastavio:

— Srmskan na pločniku malo se otrijeznio, teturajući odbio od zida pod jureći automobil. Mobu Dick, bljesne mu udarac. Prednji je kotač preko njega odskočio i kad je htio psovati, zalijepi mu stražnji krv u oči... dva su kamiona strpljivo čekala, jadnog, dok nije na drugoj strani dočekan psovka slijepca zašto pije, pijanac jedan, dobio štapom po glavi. Da to mora riješiti sam sa sobom bile su odlazeće riječi preko pješačkog prijelaza odlučnog slijepca.

Začudili se, mi u kupeu, slučajnosti, jer vlak je, kao crne naočale, ušao u tunel. Šaputalo se da ga treba doktoru, ili pozvati konduktera, samo se tajanstveni usprotivio siguran da to još nije kraj. Neka sve ispriča, bit će mu lakše. Izlazeći na svijetlost dana:

— Jebem ti smrt, vikao je vukući se pločnikom gažen u gužvi s posla neopreznih pješaka. Da požuri ili da umre, dovikivali mu nazivajući ga smradom, ljepljivim, flekom, otiskom, bezobličnim, zajebant, hipohonder, ludak, pas mater, infuzija, glista... Dječak je neki dobio po glavi od zgranutog roditelja, ženskog, kad ga je na slamku htio popiti.

Čovjek koji ga je držao počeo je vikati da ušuti, da prestane, tresući ga. Jedva smo ga smirili.

— Samo ti nastavi, rastereti se — sad ću ja nastaviti, mislio je izbezumljeni.

— Smetlar se nad njim dvoumio. Prvi put da smeće, istina samo krikom, ali ipak, govori. Drškom ga je metle bockao i nakon, ostavio. Bljeskajući se odmakao je gradu prema životnom polju... Na osami, prašnjavom putu, sve više oblepljen, razmišljao je zašto, kako, zbog čega, da to nema smisla. Rodio se kao i svi drugi, djetinjstvo, školovanje, prva ljubav, posao, automobil, poštovanje i pohvale, gdje je pogriješio?! Ili baš zato, možda baš zato što nigdje nije pogriješio?! No, što je, tu je. Budućnost ga više nije ni na što obavezivala. Pred njim je životno polje. Kao vrijeme. Ude. Korbajn pa žeteoci. Da ga je bilo nekoliko bio bi masakr.

